Nakousnutý koláč Měsíce v poslední čtvrti chladně shlížel k zemi a osvětloval zasněženou pláň přiléhající k labyrintu pískovcových skal. Mrazivý vítr, který vyčistil nebe od sebemenšího mráčku, právě přestal vát a nastal klid. Divočáci ryli pod sněhem a snažili se sehnat něco k snědku, stejně jako srnčí tlupy, odhrabávající namrzlý sníh v naději na pár lístků borůvčí, uchovaných chladem letošní, obzvláště kruté zimy.
Vnímavé smysly lesní zvěře náhle něco zaujalo. Liška se zarazila uprostřed skoku za kořistí a stejně jako všichni ostatní obyvatelé lesa i ona nastražila uši, oči, nos a šestý smysl, veškeré divoké zvěři daný přírodou do vínku. Něco se dělo.
Uprostřed zasněžené pláně se pomalu začala rýsovat vysoká, tmavá postava. Šla naprosto neslyšně a zanechávala za sebou zřetelné otisky podešví se vzorkem lidské lebky. Ovzduší se naplnilo čirou hrůzou, chladnou, ostrou a blýskavou jako ostří dobře broušené dýky. Postava vstoupila mezi skály a šla dál, někam k jejich středu. Zvěř už to nevydržela, šílená hrůzou běžela pryč, jen pryč… Mnoho lesních tvorů si v roklích při bezhlavém úprku zlámalo vaz. Některým se podařilo uniknout. Jedno bylo ale jisté. Tu noc vstoupil do pískovcových skal démon.
Vlak je vyplivl uprostřed hustých, zasněžených lesů. Byli čtyři, oblečení jako trapeři z dob divokého západu, v usárnách měli péřové spacáky a v hlavách spoustu ideálů. Aby ne, byli mladí, nikomu z nich nebylo přes dvacet. V tomhle věku se člověk ještě svých ideálů drží, i když už začíná tušit, že ne všechno se mu v životě vyplní.
„Zima," utrousil Čahoun mezi zuby a zapálil si cigaretu.
„No, tak tos mohl čekat," ušklíbl se na něj zrzavý Márty, „v únoru bude asi na koupání. Dej mi taky cigáro."
Čahoun mu ho podal a připálil.
„Nemysli si," říkal přitom, „že mi zase vyhulíš všechny cigára. Tohle," zdůraznil, „bylo první a poslední, pamatuj si to."
„Nojó, nojó," přelil Mártyho tvář zádumčivý výraz. Při jeho spatření zbylí dva, Robby s Davidem museli rozesmát. I Čahounovou tváří probleskl náznak úsměvu, ale hned se ovládl a znovu nasadil drsňáckou masku. Protože, aby bylo jasno, Čahoun měřil jen něco málo přes metr šedesát a Čahoun mu říkali kvůli tomu, jak hezky se vyjímal vedle téměř dvoumetrového Mártyho. Co mu příroda ubrala na výšce, to se snažil dohnat na síle svých svalů a drsném chování.
„Asi vyrazíme, ne?," nadhodil a obrátil se k lesu. Nemohli přece vidět, že jeho drsnou maskou prokmitává úsměv. ••• Hostinský před ně postavil půllitry a pečlivě si je prohlédl. Jako kdyby si myslel, že nemáme čím zaplatit, pomyslel si David. Ale bylo v tom něco jiného.
„Nechcete jít na noc do skal, že ne, kluci?," řekl hostinský směrem k Mártymu. Jako nejvyšší mu nejspíše připadal jako jejich vůdce.
„Půjdeme do skal," ozval se poněkud překvapeně Márty. „Proč-," ale nedopověděl, protože hostinský se náhle vzdálil.
„Je to blázen," usoudil Robby a pak už si hleděli svého piva a vděčně vstřebávali teplo příjemně vyhřáté hospůdky. Měli za sebou několik kilometrů chůze v hlubokém sněhu, kdy občas zapadali až po pás a ještě je čekala tůra do skal, na kemp. Museli nabrat síly.
Pomalu se už začínalo stmívat, když zaplatili a zvolna se zvedali k odchodu. David zůstal v místnosti jako poslední, snažil se totiž trochu přitáhnout popruh své usárny. Už – už za sebou zavíral dveře, když ho kdosi chytil zezadu za loket. Ohlédl se – byl to hostinský.
„Hele, nedělejte to, kluci," uslyšel. „Nechoďte do skal. Minulej rok touhle dobou tam umřelo několik trempů. V zimě se tam prej dějou divný věci…"

Asi je vážně blázen, pomyslel si David. Co by se tak ve skalách touhle dobou mohlo dít? Jedině že by tam spadla nějaká lavina, ale na nebezpečné laviny nejsou zdejší skály naštěstí dost vysoké…
„Nebojte se, my máme pro strach uděláno," odbyl hostinského, zavřel mu dveře před nosem a dohnal ostatní.
„Tomu hospodskýmu vážně hrabe," řekl jim. „Víte, co mi tvrdil? Že minulej rok ve skalách někdo umřel – a že prej se tam v zimě dějou divný věci..."
Čahoun jenom mávl rukou. „Prosím tě, asi chce bejt zajímavej. Já jsem sice slyšel, že se ve zdejších lesích kdysi scházeli satanisti – ale uznej, že v týhle zimě a v těchhle závějích se nahoru nikdo z nich hrabat nebude. To by museli bejt padlí na hlavu."
„Takže my jsme podle tebe padlí na hlavu, jo?," ušklíbl se Márty. „Když se tam hrabeme."
„Svým způsobem jo," trval Čahoun na svém. „Ale musíte uznat, že je dost nepravděpodobný, aby teď, v zimě, někdo lezl do skal a hledal tam někoho, koho by mohl zabít. Nebo třeba obětovat Satanovi, žejo. Teď by tam sotvakoho našel. V zimě je koncentrace lidí ve skalách skoro nulová."
„Máš pravdu, dost řečí a vzhůru na kemp!," zvolal bujaře Roby.
Máš pravdu, Čahoune, v tom se Roby nemýlí, napadlo Davida. V zimě je koncentrace lidí ve skalách opravdu prakticky nulová. Ale to může znamenat i minimum případných svědků...
Kamarádi se mu začali vzdalovat a tak přidal do kroku.
Na kemp zvaný Stříbrňák dorazili okolo deváté hodiny. Původně zamračená obloha se během jejich pouti zasněženým lesem vyjasnila, na cestu jim svítil Měsíc a hvězdy, a tak neměli problémy s orientací. Zato ale měli problémy se svou kondicí. Když sešlapujete sníh, je chůze několikanásobně namáhavější, než když jdete po pevném povrchu, to je známá věc. Několik kilometrů vám pak může připadat jako několik set – a to se stalo jim. Když na Stříbrňáku rozdělali oheň a natáhli se na lavičkách z bukových klád, pot se z nich jen lil.
„A to tohle ještě půjdeme zpátky," podotkl optimista Márty. „To bude něco!"
„Drž hubu," okřikli ho ostatní jednohlasně. Neměli na podobné řeči náladu. Chtěli je ležet a ležet...
„Viděli jste po cestě ty stopy?," zeptal se po chvíli David.
„Jaký?"
„No – chvíli šly podle cesty," vzpomínal. „Měly nějakej divnej vzorek – ale co to bylo, to jsem nerozeznal."
„Já jsem nic takovýho neviděl," ozval se Čahoun. „Nejspíš jsi měl halucinace."
„Jo, určitě jsi měl nějaký vidiny z tý hnusný cesty," přidali se ostatní.
Houby halucinace, ušklíbl se v duchu David. Byl si jistý, že ty stopy vážně viděl, v měsíčním světle byly víc než zřetelné. A musely být relativně čerstvé, vždyť včera odpoledne podle řečí v hospodě v tomto kraji hustě sněžilo...
Po odpočinku přišlo na řadu jídlo, pak pár písniček při kytaře a nějaký ten doušek z Mártyho polní láhve, naplněné až po okraj tou nejlepší whiskou. Márty, znalec ušlechtilých druhů alkoholu, na kvalitním pití nikdy nešetřil. Však si taky kamarádi nemohli na čundrech jeho zálibu vynachválit...
Uložili se ke spánku do péřových spacáků a nechali oheň zvolna dohasínat. Z nějakého důvodu však, zatímco ostatní už dávno statečně zařezávali, nemohl David usnout. Zdálo se mu, jako kdyby slyšel nějaké podivné zvuky, nějaký podezřelý šramot... Ten bláznivej hospodskej mě ale vyděsil, zasmál se sám sobě. Pitomec jeden, takhle si dělat z lidí srandu...
Musí vyhovět svým tělesným potřebám, uvědomil si po chvíli. Vysoukal se ze spacáku, do ruky

uchopil nůž, aby se cítil bezpečněji – baterku ani svíčku nepotřeboval, bílý sníh odrážel světlo shůry téměř dokonale, stále ještě bylo jasno – a šel. Poodešel pár desítek kroků od kempu, zastrčil nůž zpět do pouzdra a vymočil se u statné borovice, silně vonící smůlou. Otočil se zpět... Krve by se v něm nedořezal. Hleděl přímo na temnou dvouapůlmetrovou postavu s obličejem připomínajícím obličej mumie, ale mnohem, mnohem děsivějším... Nedokázal se ani pohnout.
Zemřeš, zdálo se mu, že slyší. Vy všichni dnes v noci zemřete.
Konečně se trochu ovládl – nebo mu snad vytekly nervy – zařval z plných plic a do výkřiku vložil veškerou svou hrůzu. Instinktivně máchl po postavě nožem – připadlo mu, jakoby z jeho špičky na kratičký okamžik zasršelo pár jisker, ale to už postava zmizela. Jako šílený doběhl na svým výkřikem vzburcovaný kemp a u skalní stěny se zhroutil. Třásl se jako hromádka sulcu a než z něj dostali, co se mu vlastně stalo, uplynula dobrá půlhodina.
„Bylo to strašný, strašný," opakoval a jektal přitom zuby. Za další půlhodinu se jim povedlo ho ukecat, aby ukázal místo, kde se to stalo. Čahoun šel s ním a Roby s Mártym zůstali u ohně. Čahounova halogenka rozrážela tmu jako beranidlo a její světlo se jiskřivě odráželo od nesčetných sněhových krystalků.
„Tady to bylo," spíš konstatoval, než se zeptal Čahoun.
„Jo. Jak – jak to víš?," podivil se už zase rozklepaný David.
„Podívej," posvítil Čahoun na zem. A Davidovi bylo okamžitě jasné, že to, co ho prve tolik vystrašilo, nemohla být halucinace, jak se chvílemi domníval. Dvojí řádku stop jeho kanad tam křížily další stopy – o trochu větší, ale hlavně – místo vzorku podrážky byl v každé z nich vytlačen symbol lidské lebky. Naprosto zřetelně.
„Někdo nám tady chodí," poznamenal Čahoun. „Ňákej hajzl."
„Myslíš – myslíš, že to byl člověk?"
„Kdo jinej by po sobě nechával stopy. Duch určitě ne."
„Asi máš pravdu." Davidova slova však nezněla příliš přesvědčeně. Ve skrytu duše tušil že to, co vystrašilo, člověk určitě nebyl. „Co ale budeme dělat?," zeptal se.
„Počíháme si na něj," hrábl Čahoun po něčem do hluboké kapsy svého zimního kabátu.
„A pak mu dáme na frak," vytáhl cosi, co se ve svitu Měsíce matně zalesklo.
„Co je to?"
Čahoun na ten předmět posvítil. Byla to pistole. Starý armádní vzor.
„Kdes to sebral?"
„Koupil jsem si ji. Načerno, ale... kdoví, kdy se mu může takováhle věcička hodit. Ještě že jsem si ji s sebou vzal." Čahoun pistoli natáhl a ozvalo se ostré klapnutí. „Teď ať si přijde kdo chce," zasmál se. Zlomek vteřiny nato se ozval nesmírně zoufalý výkřik ze směru, kterým ležel kemp.
Takhle nějak jsem musel řvát já, uvědomil si David, než tam doběhli.
Na kempu se jim naskytla šílená scenérie. Roby, snažící se zastavit Mártymu krvácení z hrozných řezných a bodných ran po celém těle... Než Mártyho jakžtakž obvázali, zemřel. Všechno, všechno kolem dokola bylo od jeho krve...
„Proboha, co se tady stalo?," obrátili se na Robyho.
„Já – já nevím," vzlykal a ztěžka popadal dech, „bylo to tady, přišlo to sem – a najednou to bylo v Mártym a chtělo mě to zabít – já jsem se jenom bránil, opravdu!! Nechtěl jsem mu nic udělat – ale když ono to bylo v něm!" Teprve teď si David s Čahounem povšimli, že Roby taky krvácí z několika ran, způsobených patrně Mártyho nožem, válícím se na zemi. Vše nasvědčovalo tomu, že se prostě proti sobě vrhli a pustili se do nemilosrdného boje na život a na smrt. Ale proč? Proč by to dělali dva kamarádi, kteří se znali už od dětských plenek?

„A pak – pak už to v něm nebylo a on krvácel, všude je pořád tolik krve... Bože, co jsem to udělal? Nééé!!!," řval Roby.
„Nebyl to člověk," pošeptal David Čahounovi. „Tohle by člověk nedokázal."
„Ale co to tedy bylo?"
„Nevím. Opravdu nevím..."
Pár hodin Robyho uklidňovali, ale dávali si přitom na něj velmi dobrý pozor. Jenom aby to nezačal spatřovat v někom z nich dvou a neměl po ruce nůž...
„Budeš muset na dříví," řekl najednou Čahoun.
„Sám?," zděsil se David. Jít od ohně a lidí do tmy, kde něco obchází, sám? „Ani náhodou."
„Musíš. Nemáme jinou možnost. Potřebujeme udržovat oheň až do rána a dříví už dochází, podívej." Byla to pravda. A do rozednění zbývaly ještě nejméně tři hodiny...
„Stačí, když přitáhneš nějakou soušku, tady už ji zpracujeme."
David pohlédl Čahounovi do očí. „Bojím se," řekl mu a vůbec se za to nestyděl.
„Já vím," usmál se smutně Čahoun. „Já se bojím taky a možná ještě víc." To bylo poprvé, co Čahoun přiznal nějakou svou slabost. Ale oni neměli náladu na falešné hrdinství.
„Na, vem si tohle," sáhl do kapsy a podal Davidovi pistoli. Ten se zarazil. „Hele, počkej, a co když – "
„Ty ji můžeš venku potřebovat víc. My dva už to tady nějak zvládneme, viď?, kývl na Robyho.
„Hm," ozvalo se z Robyho úst.
A David s nesmírně nepříjemným pocitem, že ho někdo sleduje, odešel z kruhu ozářeného ohněm do tmy. Soušku našel docela rychle, jedna ležela asi padesát kroků od kempu, i když kousek stranou, téměř za rohem. Odsekl ji sekerou od vyvráceného kořene, oprášil z ní sníh a odtáhl ji na kemp. Skála mu zakrýval výhled a tak neviděl, co se tam odehrává, ale v okamžiku, kdy obešel onen skalní výběžek – spatřil Robyho s Čahounem uprostřed líté rvačky. Roby měl sekeru a Čahoun dlouhý nůž...
„Co to děláte?," zařval na ně. Doufal, že se vzpamatují a přestanou. Jenom se na něj podívali – a pak se Roby rozběhl s napřaženou sekerou proti němu, čehož využil Čahoun, který mu vrazil nůž do zad. Roby se malátně otočil, Čahoun vytrhl nůž z rány a bodl ho znovu, do břicha. Roby se po něm ohnal sekerou, ale netrefil se... Pak se svezl k zemi.
„Čahoune – proč jsi to, proboha udělal?" Ale Čahoun nevnímal. V jeho očích se zračilo zlověstné odhodlání... Skočil po Davidovi stejně, jako předtím Roby.
Prásk!, ozvalo se do ticha zimní noci před rozedněním. Čahounovo tělo ztěžka dopadlo na zem a David se nevěřícně zadíval na kouřící pistoli. Vůbec si nepamatoval, že by ji vytahoval. Pak se mu zatmělo před očima. Co to udělal? Vždyť on zabil Čahouna, kamaráda! Rychle ho prohlédl a zkusil nahmatat puls – nic, absolutně nic. Roby – to samé.
Smrt, to je to, co vás všechny čeká, zaznělo z prostoru za jeho zády. Prudce se otočil a bezhlavě vystřelil, aniž spatřil cíl. Žádná odezva. David si sedl k ohni a rozplakal se. Bylo toho na něj opravdu příliš. Připadal si jako ve špatném snu a tolik toužil se z něj probudit... Jenomže věděl, že to nejde.
Když mu vyschla slzy, rozhlédl se po mrtvých tělech svých kamarádů – a věděl, že tam nevydrží. Ne, nemůže tam zůstat, uprostřed krve a smrti... Odpusťte, kamarádi, já musím jít pryč, pryč odtud...
Vypotácel se z kempu a chvílemi šel, chvílemi se plazil sněhem, byla mu zima a přitom se potil námahou a věděl, že jestli nenajde místo, kde by mohl rozdělat oheň, tak zmrzne. Když už umdléval a ztrácel síly, spatřil převis. Zamířil k němu, musel trochu do kopce a když už byl téměř pod ním, všiml si spících postav ve spacácích a žhavých uhlíků v ohništi. Přece jen nebyli

ve skalách sami. Zaradoval se, že se ohřeje, schová...
Zastavil se. Schová? Před tím, co zabilo dva jeho kamarády a donutilo ho zabít třetího? Před tím se přece nedá schovat! Nesmí tam dojít a dát tomu šanci zabíjet další lidi. Obrátil se a odcházel pryč.
Zemřeš, zaznělo mu zase hlavou. Otočil se – mezi ním a převisem stála ta temná, obrovská postava. Zamířil na ni – a zase pistoli sklonil. Stojí přímo mezi mnou a těmi lidmi, uvědomil včas. Kdybych po tom střílel, mohl bych někoho zranit, nebo dokonce zabít. Vzpomněl si na Čahouna. Vždyť já ho zabil!
„Ne, ty hajzle," řekl.
„Mě už nedonutíš někomu ubližovat."
Přiložil hlaveň k pravému spánku – na kůži, rozpálené namáhavým postupem ve sněhu příjemně chladila.
„Máš smůlu," řekl ještě směrem k přízraku.
Pak se zablesklo.

---

3. místo v próze, Trapsavec 2012